

ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΥ

Στέκεται αντίκρυ στιβαρός, στο θαυμαστό μνημείο,
που μες στα χρόνια πρόσφερε ήθος και μεγαλείο.
Ο σιδερένιος γίγαντας το δίσκο του κρατάει,
το ωραίο Καλλιμάρμαρο με θαυμασμό κοιτάει.
Μα τώρα είναι σκεπτικός, ξέρει πως κάτι φταίει
το ξακουστό το στάδιο άρχισε πια να κλαίει.
Ο ήλιος είναι πύρινος, τα μάρμαρά του λιώνει
και η βροχή η όξινη τις σκάλες του διαβρώνει.
Οι μέρες είναι σκοτεινές, τα σύννεφα με αιθάλη
κι οι πέτρες οι ολόλευκες έχουνε πια γκριζάρει.
Άνεμοι ανεξέλεγκτοι, φωτιές και παγετώνες.
Το κλίμα της Αθήνας μας άλλαξε στους αιώνες.
Ευχή σας δίνω άνθρωποι, εγώ ο δισκοβόλος
ενώστε τις δυνάμεις σας, μαζί ο κόσμος όλος.
Η ιστορία το ζητά, στα μάτια σε κοιτάει,
νοιάσου, σεβάσου, άκουσε τη φύση που μιλάει!